

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.251/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Tóth Richárd Ügyvédi Iroda (Cím3., ügyintéző: dr. Tóth Richárd ügyvéd) által képviselt **felperes.** (cím1.) felperesnek – a dr. Nagy Judit Szilvia ügyvéd (jogi képviselő címe2) által képviselt **Alperes1** (cím1.) alperes ellen vezetőállású munkavállaló által okozott kár megtérítése tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 12.M.71.616/2020/14. számú ítéletével szemben az alperes által 15., illetve 20. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 186.654 (egyszáznyolcvanhatezer-hatszázötvennégy) forint másodfokú perköltséget és külön felhívásra 596.346 (ötszázkilencvenhatezer- háromszáznegyvenhat) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 29. napján hozott ítéletével 117.500.000 forint kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, rendelkezett továbbá a késedelmi kamat, illetve a perköltség megfizetéséről.

[2] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes 2012. június 4-től, egyedüli tulajdonosként a felperes ügyvezetője volt. A 2013. október 2. napján kelt létesítő

okirat szerint az ügyvezető a feladatait munkaviszony keretében látta el a FEOR 1210 kód alapján, mindezek alapján vezetőállású munkavállalónak minősült.

[3] Ügyvezetőként 2018. november 16-án a felperesi társaságtól 119.000.000 forintot vett fel elszámolási előleg jogcímén és az erről készült írásbeli nyilatkozatában vállalta, hogy a teljes összeget 30 napon belül elszámolja. 2019. november 18-án az alperes 1.500.000 forintot fizetett meg az előlegből a felperes részére.

[4] A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma a 20.Fpk.1590/2018/14. számú végzésével elrendelte a felperesi gazdálkodó szervezet felszámolását. Felszámolóként a felszámoló-t jelölte ki, a felszámolás kezdő időpontja 2018. november 29. napja volt. Az alperes 2019. március 5-én egyeztetéseket folytatott a felszámolóbiztossal és átadta a társaság 2018. évi zárómérlegét, illetve az általa felvett elszámolási előlegre vonatkozó írásbeli nyilatkozatot is.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 28.§, 36.§, 37.§ és 38. §-ai, továbbá a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 208.§ és 209. §-a, illetve a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) 72. §-a alapján és az alperesi beszámításra nem látott lehetőséget.

[6] Nem vitatott tényként állapította meg, hogy 2018. november 16-án, a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az alperes vezető állású munkavállalóként felvett 119.000.000 forintot 30 napos elszámolási kötelezettséggel. Az alperes a jelen perben beszámítani kívánt összesen 7.454.330 forintos – felperes üzleti partnereinek nyújtott - teljesítést hitelezői igényként a felszámolás során nem jelentette be. A felperes a 2018. november 18-án kifizetett 1.500.000 forintot az átvett összeg részleges visszafizetésének fogadta el.

[7] Az alperes a kereset tárgyává tett követelés jogalapját, összegét nem vitatta, ezért az elsőfokú bíróság azt a kérdést vizsgálta, hogy az alperes által megjelölt összegben lehetőség van-e beszámításra a felszámolási eljárás megindítását követő teljesítésekre tekintettel. Az elsőfokú bíróságezt jogkérdésnek tekintette. Rámutatott, hogy a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelés csak a felszámolási eljárás keretében érvényesíthető. Az alperes azonban nem ennek megfelelően járt el, mert a felszámolás megindítását követően a felszámolás alatt álló felperesi gazdasági társaság helyett teljesített olyan személyek részére, akik irányába a társaságnak tartozása állt fenn. Ilyen teljesítésre azonban kizárólag a felszámolási eljárásban lett volna lehetőség. Az alperes ezen túlmenően hitelezői igényt sem jelentett be a felszámolási eljárásban, illetve a felszámolás kezdő napját követően a felperesi társaság képviselőjére sem volt jogosult. Ebből következően a nevében nem járhatott el és kifizetéseket sem teljesíthetett, illetve az nem minősült a felperes nevében

tett teljesítésnek annak ellenére, hogy az alperes által történt teljesítéseket a felperesi hitelezői elszámolták és a tartozások kiegyenlítésének tekintették.

[8] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a Csődtv. a felszámolás alatt álló gazdasági társasággal összefüggő követelések érvényesítése körében kötött szabályrendszer ír elő, az adóssal szembeni beszámításra kógens megszorító szabályokat tartalmaz. A felszámolás kezdő időpontját követő teljesítés során a hitelező már nem gyakorolhat beszámítási jogot, az általa a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezését megelőző 2 éven belül, vagy azt követően a Ptk. 6:203. §-a, illetve Ptk. 6:206. §-a alapján elvállalt tartozásokra, illetve a Ptk. 6:205. §-án alapuló átvállalt teljesítésre tekintettel sem. A gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője nem számíthatja be az adóssal szembeni követelését. Mindezek alapján az alperes jelen eljárásban érvényesített beszámítását alaptalannak találta az elsőfokú bíróság részben azért, mert megszűnt követelést teljesített a felperes helyett, másrészt amiatt, mert teljesítése érvényesíthetetlen követelésekre vonatkozott. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alperesi kifizetések alapján a felperesi hitelezők a hitelezői igényüket, milyen okból nem jelentették be a felszámolási eljárásban.

[9] Az elsőfokú bíróság mindezekre tekintettel a felperes által is elismert 1.500.000 forintos teljesítést figyelembe véve a keresettel egyezően határozta meg a marasztalási összeget.

Az alperes fellebbezése

[10] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melynek pontosítását követően a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján annak részben történő megváltoztatásával a beszámításban meghatározott összeg levonásával kérte a marasztalását. A beszámítás körében megjelölt 7.454.330 forint vonatkozásában előadta, hogy „jogosan hivatkozott” az általa megfizetett követelések beszámítására. A Kft1 számára 4.850.000 forintot, a Kft2. számára 1.404.330 forintot, a Kft3 számára 750.000 forintot, a Önkormányzat számára pedig 450.000 forintot nem vitatottan megfizetett. Ezen összegekkel a felperes felé fennálló tartozását csökkenteni kellett, figyelemmel a 2019. november 18-án megfizetett 1.500.000 forintra is. Mindezen összegekre tekintettel 110.045.670 forintban kérte meghatározni a fizetendő kártérítés összegét.

[11] Vitatta az elsőfokú ítélet megállapítását a hitelezői igény bejelentését illetően. Előadta, hogy a hitelezői igényét bejelentette a felszámolási eljárásban a Kft1 és a Önkormányzat esetében. A felperes felszámolója azonban nem tájékoztatta arról, hogy a hitelezői igényt minden esetben köteles bejelenteni, akkor is, ha az ismert. A felszámoló eljárását ezért nem lehetett a terhére értékelni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[13] Kifejtette, hogy a beszámításra nincs lehetőség, mert az alperes megszűnt, illetve érvényesíthetetlen követelést teljesített figyelemmel a Csődtv. beszámításra vonatkozó egyértelmű szabályozására. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Csődtv. 37.§ és 38.§-ában foglaltakra, mely alapján az adóssal (jelen esetben a felperes) szembeni igények érvényesítésére a felszámolás elrendelését követően, csak a Csődtv.-ben rögzített speciális szabályok alapján van lehetőség. Az alperes a teljesítéseket követően nem jelentett be hitelezői igényt a felszámolási eljárásban a fellebbezésében hivatkozott hitelezők esetében sem, a törvényben meghatározott határidőben. A Kft2. és a Kft4 nem jelentett be hitelezői igényt, melyre tekintettel a követelésük megszűnt. A már megszűnt követelések miatt sem élhetett az alperes beszámítással, hiszen ezeknek a hitelezőknek nem kellett volna teljesíteni. Ugyanakkor a Csődtv. 36. §-a alapján az adóssal szembeni követelést az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője nem számíthatja be, tehát a beszámításra ezen okból sem volt lehetőség, tehát az alperes nem minősülhetett a felperesi társaság hitelezőjének. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyes jogi érvelés alapján megalapozott döntést hozott, amikor az alperes beszámításának a figyelmen kívül hagyásával határozta meg az általa teljesítendő összeget.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[14] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[15] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között bírálta felül, melyre tekintettel a beszámítással nem érintett 110.045.670 forint összeg tekintetében az elsőfokú ítéletet nem érintette.

[16] Az alperes fellebbezése a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének pontos meghatározását mellőzve azon az állításon alapult, hogy az általa a felperes nevében teljesített kifizetések beszámításként érvényesíthetőek. Előadta, hogy két hitelező – a Kft1 és a Önkormányzat. esetében – a szükséges hitelezői bejelentést is megtette. Ezen túlmenően a felszámoló tájékoztatási kötelezettségének elmulasztására hivatkozott.

[17] Az alperes a fellebbezésben – a fentiekre tekintettel - nem adott elő olyan indokot, érvet, bizonyítékot, jogi érvelést, amely alapján az elsőfokú bíróság jogszabályi

hivatkozással és bizonyítékokkal alátámasztott ítélete megváltoztatására lehetőség lenne. Az alperes által megjelölt beszámítás figyelembevételére nem csupán a hitelezői igény bejelentésének elmaradása, hanem a Csődtv. 36. §-a alapján arra tekintettel sem volt lehetőség, mivel az alperes nem vitatottan a felperesi adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője volt. Ebből a szempontból nem volt jelentősége annak, hogy a felszámoló közölte-e a hitelezői igényérvényesítéssel kapcsolatban tájékoztatást az alperessel, mint ahogy annak sem, hogy az érintett társaságok az alperesi teljesítésre tekintettel hitelezői igényt bejelentettek-e a felszámolási eljárásban. A fellebbezésben előadottak alapján a beszámításra tekintettel nem volt lehetőség a marasztalási összeg megváltoztatására.

[18] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján fellebbezett részében helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[19] A másodfokú eljárásban az alperes pervesztes lett. Erre tekintettel a felperes által a fellebbezési ellenkérelemben megjelölt és a pertárgy értékére figyelemmel nem eltúlzott 186.654 forint összegű perköltség megfizetésére köteles a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és a Pp. 81.§, 82.§ és 83. §-a alapján.

[20] Az alperes a pervesztessége alapján köteles a fellebbezési eljárás illetékét megfizetni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39.§ (1) bekezdése alapján a vitássá tett követelésrész értékéhez igazodóan.

Budapest, 2021. december 16.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró